δεν κοιάζομαι ὅν τι μη αὐτὴ ~~τὴ μοι~~
τὴ μοῦ Τοῦρκοι μὲ Ἕλληνες
Ἑβραῖοι μέ —
Κι κείνο κόψε ἀξία νὰ ἔχῃ
μοῦ αὐτὸ κοῦ τὴ κολίμου μὲ τὸ
ἱδρώτα τους καὶ νὰ κερδαίνουν
κάτω τὴ ἐχρέστεροι, καφενεῖ τὴ
τῆς, κυρίαρχοι τὴ.
Νὰ ἀναστοῦν κοκίμαροι τὸν
ἀφέντα τὴ κοῦ. Κάνε ἀφέντη
δεσποτῆ, ὀρφανίας, ἀβεβαιότητα,
~~Κάνε ἀφέντη~~ ΟΧΙ
~~ΟΧΙ ἀφέντη~~ → κοτίχ τὴς

~~Ἐν κο~~ -
Ἀλλοῦ νὰ σοῦ φανεῖ σαν
κατάρα κοῦ κανένα δὲ σέρνοε
κολὶ σὲ κανένα τὴ μὲ κοῦ
σὲ ἐρμιὰ κατήσαμε
~~Ἐκεῖνο~~ ἀκόμα λόγια σκέτα

Κι ἔνιωσα λεῖ μεγάλη μάγκα

Δεν νοιάζομαι ἄν τί μή αὐτή ~~τή φύσι~~
τῆς φύσεως Θεός μὲ Ἕλληνες
Ἑβραῖοι γιά —
Αὐτό μόνο τώρα, ἀξίζει νά ζῆς
ζοῦν αὐτοί τοῦ τῆς πολίτες μὲ τό
ἰδεῶδές τους κατά νά ὑπερασπίσουν
πάνω τῆς ἐλευθέροι, δημοκρατία τῆς
τῆς, περιφρόνοι τῆς.
Νά ἀναπνεύσουν ἀκόμη τόν
ἀέρα τῆς τοῦ πάνω ἀέρα
δεσποτῆς, τρομοκρατίας, ἀναισθησίας,
ΟΧΙ
τυράνν τῆς

Γιωργούλα πάρε με τηλέφωνο
για οποιαδήποτε διευκρίνιση

Ορθοδοξία.

Ο.Χ.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΥΠΡΟΥ - ΑΡΧΕΙΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΜΑΤΖΗ

Το 1958 γράφει:

«Πάνω στο γράμμα σου στάθηκα για πολύ αγαπητέ μου.

Ένα κομμάτι της ζωής που τραβά το δρόμο της ζωντανά και σκληρά, είναι κι αυτό. Στην πορεία της τίποτε δεν μπορεί να αντισταθεί, ούτε και εμείς οι ίδιοι. Δεν είναι αντίπαλοι το κορμί (η ύλη) και το πνεύμα όσο κι αν το όνειρο μιας ήσυχης ζωής μπορεί να μας κάμει να πιστέψουμε. Το πνεύμα στέκει παντού και πάντοτε κυρίαρχο και για τους άσημους της ζωής και για τους ξέχωρους.

Όμως, για την γη θα σου μιλήσω τώρα, αγαπητέ. Την γη που κρύβει μέσα της το πιο μεγάλο μυστικό και μαζί το πιο ωραίο « Τη γοητεία που δίνει η δύναμη της ύλης της στο πνεύμα των όντων της.» Τίποτε δεν με έδεσε πιο πολύ από τούτο το δεσμό.

Δεν με νοιάζει αν αυτός που θα χαρεί την αγαλλίαση του συνδέσμου της ύλης Γης με το πνεύμα Γη θα σταθεί μόνο στα οφέλη που προσπορίζεται η υλική πλευρά, ή έχει την δύναμη να νιώσει πέρα για πέρα τη χαρά της έξαρσης που χαρίζει η πνευματική. Απλούστατα ο ένας ζει πιο πλατιά, πιο θεϊκά (αν το δέχεσαι) μια κατάσταση της οποίας ο άλλος αδράχνει μόνο ελάχιστες πτυχές. Όμως ζουν και οι δύο. Ζουν αληθινά, ζωντανά, σκληρά και χαίρονται ο καθένας με τον δικό του τρόπο.

Όμως να αγωνιστεί πρέπει ο καθένας. Να πλάσει ο ίδιος κάτι και με το κορμί, με την καρδιά, με το πνεύμα, με το γέλιο να το χαίρετε.

Μακαρισμένοι αυτοί που δρόμους πρωτανοίγουν. Ευλογημένοι αυτοί που τους ακολουθούν.

Να γιατί δεν νοιάζομαι αν τη γη αυτή τη ζουν Τούρκοι, για Έλληνες, Εβραίοι για ..... Εκείνο που έχει αξία είναι να τη ζουν αυτοί που την ποτίζουν με τον ιδρώτα τους και να περπατούν πάνω της ελεύθεροι, διαφεντευτές της, κυρίαρχοι της. Ν'αναπνέουν περήφανοι τον αέρα της που να ναι αέρας δροσιάς, ομορφιάς, λεβεντοσύνης. Όχι πνίκτης .....»